

Bir Roman Üç Kırık Kalp

– MustafaSakarya · 31 Ocak 2011

Kitabın yirmi altıncı sayfasına geldiğinde gözleri parladı! Yüzünde hüzünlü ama tatlı bir tebessüm belirdi. Bu sayfaya gelene kadar çok da haz almadığı bu roman şimdi daha çok ilgisini çekmiş, sonraki sayfalara geçmek için satırları hızlı hızlı okumaya başlamıştı. Kitabı katlayıp sehpanın üzerine bıraktı. Az önce okuduğu sayfaları düşündü " Romanda adı geçen İclal adındaki karakter nasılda benziyordu İnci'ye, yani yirmi sene önce taparcasına aşık olduğu, evliliğe adım atmalarına ramak kaldığı, ama evlenmelerine mani olmak için kendinden zorla koparılan, ama hiç zaman unutmadığı İnci'ye..."

Kitabı yeniden eline alıp merakla basım tarihine baktı. Geçen gün yolda bir seyyar satıcıdan aldığı kitap tam yirmi yıl önce basılmıştı. Kitabı büyük bir hararetle eline alıp yeniden sayfalarında İnci' yi, ya da onun şu an daha da canlanmaya başlayan hatıralarına can suyu olacak satırları bulmaya umutlandı. Kitabın sonlarına doğru yüzü ciddileşmişti. Bu kadar tesadüf olabilir miydi. Yazar, İnci'nin o muhteşem bal rengi gözlerinden, sağ yanağındaki bene kadar tıpa tıp aynısını yazmıştı. Ve bir çok mizacı özellikleri de aynıydı. Şaka gibiydi şimdi bu okudukları. Yirmi yıldır, kalbinin bir köşesinde, ve hafızasının en taze kısmında büyük bir özlemlerle sakladığı kişi, şimdi bu eline aldığı bu romandaydı sanki. O an gözleri yeniden kitaba kaydı. "Vuslatı Olmayan Aşk" Evet romanın adı buydu. Romandaki erkek karakterin delice aşık oldu İclal adında bir bayan karakter vardı. Mantık evliliği yapmışlardı, ve adam deli gibi aşıkta karısına. Ama kadın da aynı aşk yoktu. Sadece bedensel olarak karşılık veriyordu adama, ve adam bir süre sonra onun kalbine ulaşamayacağını anlayıp ondan ayrılıyordu. "Bütün bunlar yazarın bir kurgusu muydu acaba" diye düşündü. Yoksa yazarın, erkek karakter aracılığıyla yazdığı, en güzel halleriyle dile getirdiği kişi gerçek miydi, eğer gerçekse bu karakter İnci' miydi?"

O akşam internetten yazarla ilgili bilgi bulmaya çalıştı. Bildiği tek şey yazarın bu ay içinde İstanbul'daki bir kitap fuarında olacağı ve kitaplarını imzalayacağıydı.

On sekiz gün sonra...

Yazarın önünde, kitabını imzalatmak isteyenlerin oluşturduğu uzunca bir kuyruk vardı. İmzaladığı kitabın ardından, başka bir okuyucusunun uzattığı kitap önüne gelince, yazar bir an durakaldı! Düşünceli gözlerle "Vuslatı olmayan Aşk" adlı eski eserine baktı. Sonra kitabını ağırlaşmış bir ruh haliyle imzalayıp okuruna uzattı.

Okuru teşekkür edip kitabı aldıktan sonra,

"Orhan Bey biliyorum çok yoğunsunuz ama, bir şey sormak istiyorum, gerçi biraz özel olacak. Acaba bu kitaptaki "İclal" adlı karakteriniz gerçek miydi?"

Okurundan gelen bu özel soru, zaten az önce bu kitabı görmesiyle düşünceleri karmaşaya giren yazarı daha da gerdi.

"Çok eski bir eserim o, zaten çoğu karakterim, kurgu da olsa hayatın kendisindedir" deyip geçiştirmek istedi.

Fakat okuru son bir soru daha sordu,

"Peki o karakterin gerçek adı "İnci" olabilir mi?"

"İşte o an yazarın yüzü kıpkırmızı oldu!"

Elindeki kalemi yere bırakıp okurunun gözlerinin içine, anlaşılmaz bir ifadeyle derin derin baktı.

"Sizin adınız da Arif" mi yoksa?"

"Evet" dedi okuru. Sanki bilmecenin en zor kısmı çözülmüş gibi bir rahatlama.

Yazar ayağa kalktı. Standta bulunan yayınevinin çalışanlarına bakıp, "ben biraz mola vermek istiyorum" dedi.

Çok da dostane olmayan bir edayla, okuruna bakıp, "İsterseniz birer çay içelim, hem biraz konuşuruz dedi."

Çay içtiler, yirmi yıla sığan ihtirasları, aşkları, özlemi, kızgınlıkları, hayal kırıklıklarını, hüsrancı konuşmalar. Biri birini suçladı, biri kendinden daha çok acı çektiğini söyledi. Ardından birer çay daha içip yine konuşmaya devam ettiler. Konuştukları İnci'ydi hep. Çaylarını son kez yudumlayıp ayağa kalktılar. Sonunda da aynı vuslatın hayalini kurup ama asla eremeyen iki dost gibi burukça ayrıldılar.

Arif, yazarın yanından ayrılmasına rağmen hala onun söylediklerini düşünüyordu. "Demek kitapta anlatılanların çoğu doğruymuş..." diye aklından geçirdi.

Arif boğazın kıyısındaki küçük bir çay bahçesine oturdu. Elinde duran ve şimdi kendisi için daha da anlamlı hale gelen "Vuslatı Olmayan Aşk" adlı kitabını masanın üzerine bıraktı. Denizi yalarcasına üstünde uçuşan martılara bakarken yirmi sene öncesine gitmişti... İnci'yle lisede aynı sınıftayken başlamıştı birbirlerine olan hisleri. Lise biterken artık iki sevgili, birbirleri için ölümü bile göze alabilecek iki aşığın hüviyetine bürünmüştü sevdaları. Sonra ailelerine duyurmuşlardı, kuracaklarını yuvanın haberini. Ama ardından birileri fit koymuştu iki aile arasına, "bunlar başka mezhep, bunlar başka

mezhep" diye. Ve bir gün İnci'nin ailesi çareyi göçmekte bulmuştu birbirini bu kadar seven iki gencin inadı karşısında. O günden sonra sır olmuşlardı. Ta ki bu kitabı okuyana ve az önce yazarıyla konuşana kadar. Onunla konuşurken şok olmuştu, yazarın aslında bir zamanlar İnci'nin kocası olduğunu öğrendiğini. Ve yazdığı gibi yaşamıştı karısını. Ona sahip, ama aslında ona sahip olmadan. İnci'nin öğretmen olduğu okulda kendisi de öğretmenlik yaparken tanışmışlardı anlattığına göre. Sonra araya giren diğer öğretmen arkadaşlarının ikna çabalarıyla evlenmeye hiç yanaşmayan İnci gönüllüce olmasa da onay vermişti. İlerleyen zamanlarda içinde saygının olduğu ama, aşkın hiç olmadığı yıllar yaşanmış. Ardından da bitmiş, isteksizce başlayan bu evlilik. Ve yazar bugün ayrılırken kendisinin yüzüne suçlarcasına bakıp, şunu söylemişti. "Belki sen olmasaydın, İnci şimdi benim yanımda olacaktı." Ve yazar yine açık yüreklilikle anlatmıştı kendisine "İnci'nin, evliyken bile yıllardır yüreğinde hep birisini sakladığını ama bunu kimseye söylemediğini"

Arif içtiği çayın parasını ödeyip ayağa kalktı. Öylece, birkaç saniye rotası olmayan birinin haliyle bekledi. Yazar, kendisine İnci'nin çalıştığı okulun adresini vermişti. Şimdi ona gidip gitmemekte kararsızdı. Birbirlerini görmek şuan onlara neler sunacaktı! belki daha çok acı, belki de.....

Kaldırımın karşı tarafından okulun çıkış kapısına heyecanla bakmaya başladı. Çay bahçesinden kalktıktan sonra İnci'yi bir kez ve ya son kez de olsa görmeyi çok istemişti. En son teneffüs çaldığında önce haylaz öğrenciler çıkmaya başladılar okuldan, sonra birkaç öğretmen...Ve Ardından O...Evet, şimdi kapıdan ağır adımlarla çıkan oydu, yani yirmi yıldır hasreti yüreğinden hiç eksik olmayan İnci. Onu gördüğünde bütün yüreğiyle ona koşmak istedi. Ağlamak istiyordu şu an. Kendini tuttu. İnci'nin yüzüne dikkatlice baktı, büyük bir hüznü vardı artık ince çizgilerin olduğu güzel yüzünde.. Dalgındı. Sanki bu dünyadan kopuk gibi bir havası vardı.. Okuldan biraz uzaklaşınca onun arkasından yürümeye başladı. Ten kokusu içine doluyordu her adımdı, tıpkı yirmi yıldır içinde solmayan o çiçeğin kokusu gibi. Belki elini uzatsa ona degecek kadar yaklaşmıştı şimdi,

"İnci" diyecekti ki, kelime ağzında kalakaldı. Durdu!İçi kan ağlayarak onu kendinden gidişini seyretti. Çaresizdi. Yıllarca ondan bir haber beklemiş, ve üç yıl öncede evlenmişti.